

La nómina de mi padre (Artículo de Forges en El País)

"La nómina de mi padre en diciembre de 1979 era de **38.000 pesetas**. Él trabajaba como peón en una obra. En ese mismo momento le ofrecieron comprar una casa. Le pedían un total de **500.000 pesetas** por ella. Decidió no arriesgar y continuar viviendo en régimen de alquiler, en unas condiciones muy buenas. Se trataba de una casa modesta, pero muy bien ubicada, en pleno centro de un pueblo cercano a Barcelona. A los pocos meses mi padre y mi madre compraron un terreno en otro pueblo de la misma provincia y en menos de cinco años de esfuerzo ya habían **levantado y pagado una vivienda de 120 m2**.

Han pasado 27 años. En 2006 y en el mismo pueblo donde viven, un piso modesto de 75m2 a las afueras no se encuentra por menos de **35 millones de pesetas**, y estoy siendo muy generoso.

En el año 1979 el coste de un piso era del orden de **14 mensualidades** de un peón de obra 38.000 pts/mes x 14 meses = 532.000 pts. El sueldo en 2006 de un universitario recién titulado en ingeniería informática sin experiencia profesional no llega a las 200.000 pesetas mensuales. En el año 2006 una vivienda modesta cuesta 175 mensualidades (**14 anualidades!!!**) de un ingeniero informático: 200.000 pts/mes x 175 meses = 35.000.000 pts. Los jóvenes de hoy necesitaríamos cobrar **2,5 millones de pesetas mensuales para estar en igualdad de condiciones** con nuestros padres que compraron una vivienda a principios de los años 80: 2.500.000 pts/mes x 14 meses = 35 Mill. de pts

Los pisos en el año 2006 deberían costar 2,8 millones de pesetas para que los jóvenes de hoy estemos en igualdad de condiciones con nuestros padres en 1979: 200.000 pts/mes x 14 meses = 2.800.000 pts. No encuentro adjetivo alguno en el año 2006 para calificar lo que **mi padre consideró arriesgado en 1979**. Está claro que los pisos no van a pasar a costar de la noche a la mañana 30 veces menos, de 35 a 3 millones.

También está claro que no voy a cobrar 2,5 millones de pesetas mensuales, por muy buen trabajo que encuentre y por muchos estudios que tenga. Lo primero que se le ocurre a uno es seguir viviendo en casa de sus padres y ahorrar el 100% del sueldo

durante los próximos 14 años, para el año 2020 (yo rondaré ya los 40 años de edad) y tendré el dinero suficiente para comprar una vivienda al coste del año 2006 pero, por supuesto, no al coste del año 2020. Evidentemente esta ocurrencia la desecha uno antes de hacer cualquier cálculo. Aunque un joven bienintencionado consiga ahorrar 2, 4 o 6 millones con mucho esfuerzo en pocos años, a día de hoy nunca podrá evitar lo siguiente:

1) Pedir un préstamo al banco a 40 o 50 años (si consigues ahorrar 2, 4 o 6 millones puedes reducir el período a 35 - 45 años, pero 5 años no suponen prácticamente nada cuando estamos hablando de medio siglo de pago). Te darás cuenta de que no vives en una democracia **sino en una dictadura**. El dictador no se llama Francisco Franco o Fidel Castro sino La Caixa, BSCH, Banc de Sabadell o, en general, "la banca". **Ni siquiera tendrás la libertad de decir lo que piensas a, por ejemplo, tu jefe**, no vaya a ser que cierre el grifo y no puedas pagar al dictador.

2) La otra solución es pagar un alquiler de por vida. En este caso el dictador se llamará Juan García, José Pérez o Pablo el arrendador. La situación no es distinta a 1).

Después de esta reflexión ten la delicadeza de no decir a un joven que su problema es que no ahorra, eso fue válido para ti en 1979, incluso era válido para algunos jóvenes en 1999, pero no en 2006, en 2006 sólo consigues cargar con **más impotencia**, si cabe, al muchacho. El esfuerzo de nuestros padres, sin duda alguna admirable, no era estéril (podían obtener una vivienda de propiedad en un período de 5 años). El mismo esfuerzo realizado por nosotros, los hijos, sólo llega para quizá reducir en 5 años una hipoteca de medio siglo. La vivienda nunca fue un objeto para enriquecerse, sino para vivir y es de lo poco material que sí necesitamos. La ley del libre mercado puede establecer el precio de los televisores de plasma al precio que quiera... yo no los compraré... **pero nunca tuvimos que permitir que esa misma ley fijara el precio de la vivienda**, porque todos necesitamos vivir en una y no todos podemos pagarla. Los jóvenes, incluso aquellos que tenemos estudios superiores, no podemos competir".

Forges, EL PAÍS, 2/5/2006

Comentaris d'Edip Rei, associació contra l'**exclusió jurídica**: Com diu Forges i qualsevol pot investigar, el preu d'un habitatge ha passat de valer 14 mensualitats d'un treballador a **14 anualitats**. I tot a partir de les lleis que han **deixat de protegir aquest dret**, la 1ª, el **Decret Boyer** de 1985, transformant l'especulació del sòl en el millor negoci "democràtic". Gran negoci piramidal que cada cop exclou més i més aquells que arriben més tard, impedit l'accés a l'habitatge als qui no en tenen, l'hereten, etc.

Un robatori: Evitar l'especulació **és possible**, per exemple, deixant de carregar amb tants impostos **el treball productiu** i traspasant-los a la retenció del sòl. Pujaria **així el rendiment net del treball**, rebaixant el de l'especulació. Si l'Estat fa tot el contrari, **ROBA els perjudicats**. **ROBA la diferència** entre el preu que hem de pagar ara i el que hauríem de pagar **si hagués respectat la llei** (art. 47 Constitució). Amb raó, Sant Agustí (410), Edip Rei (1993) i el Papa (2006) han dit que **la diferència entre una societat política i una banda de lladres és la llei**. Som, doncs, especialment **els nostres dirigents**, una banda de lladres, que ens robem entre nosaltres, marginant el nostre futur i dificultant la natalitat. Col·labora amb Edip Rei contra la violació dels drets i contra la **corrupció política generalitzada i consentida**. Edip Rei, ap d corr. 99064/ 08080 Bcn. <http://antigona.org> EdipRei@suport.org T. 931 636 626 . El teu ajut, encara que sigui petit, **és molt important!**

És ètic deixar-nos robar? (Lluitem pels nostres drets!!!)

Segons Aristòtil, tant contribueixen a la injustícia els que la infringeixen com els que accepten patir-la.

Per tant, deixar-nos robar és contribuir a la injustícia. Tal vegada hem de fer una excepció: quan el que ens roba està en cas d'extrema necessitat. Però, en canvi, hi ha un cas especialment greu: **quan ens deixem robar pels nostres dirigents, per aquells que justament haurien de garantir la justícia i el respecte pels nostres drets. Que és el respecte per nosaltres mateixos.**

Si ho acceptem, els funcionaris no podran ser honestos, ja que es veuran implicats en la violació dels drets dels ciutadans, si més no en el grau d'encobridors.

El robatori produeix molts beneficis. Aporta **aliats, vots, militància i diners** als partits que el fomenten. Pot arribar el cas que cap partit es pugui mantenir en el Poder **sense col·laborar o encobrir el robatori**. I la societat sencera es pot convertir en una **societat de lladres**. Fins i tot els estafats ho accepten, i es produeix un fet lamentable, però inexorable: **que una societat de lladres no accepta honestos.**

En l'educada Alemanya, fins i tot els nens, en sortir de l'escola, anaven a les cases dels jueus a robar-los. I els professors els compraven les joies i objectes robats a molt bon preu! I tots contents! I si algun professor no ho estava, se li feia bulling i **es quedava sense feina!**

Quan un govern pervers fomenta el robatori, **tothom s'hi llença** i les víctimes no tenen defensa. **Excloure un col·lectiu del dret a la llei és un robatori**, com es va fer en el cas del Servei **Obligatori-només-per-barons**: es van excloure els nois del dret a no ser discriminats per raó de sexe **per tal de robar-los un any de treball gratuït**. Durant 24 anys, des de 1978 fins 2002, es va practicar aquest robatori a **més de 6 milions de joves** sense que es pugui dir que hi hagi hagut una denúncia pública d'aquesta estafa, **ni retornat lo robat**. És més: **ni tan sols els hi consta com un any treballat, a efectes de dret laboral**.

Qui va fer aquest **gran robatori**? **Doncs la generació adulta als joves**. Com va estar possible? Perquè, en cada moment donat, les víctimes eren **una minoria**, els que havien de fer la mili. I, quan ja l'havien fet, passaven a ser adults **que es beneficiaven** que altres joves treballessin **gratis** en lloc de pagar impostos per uns soldats professionals. D'aquesta manera, encara que es van acumular **més de 6 milions d'estafats**, en cada moment **els beneficiaris del robatori eren la gran majoria**, mentre que els robats eren **una minoria que no tenia el poder**, sinó uns professors que **no els podien informar** dels seus drets fonamentals: **sotmesos a l'amenaça de bulling (com sota el nazisme) i amb censura prèvia** (que el nazisme **¡¡¡no tenia!!!**).

L'habitatge:

L'habitatge també és un cas de robatori d'uns adults als joves. En el cas de la mili, l'adult que s'estalviava impostos fent **treballar gratis** uns joves **estafats i desinformats**. Ara, una generació ha acumulat molt capital **acaparant** la propietat del sòl amb lleis que afavoreixen l'especulació, que **també violen** la Constitució (i l'Estatut), fent pujar

fraudulentament el preu dels pisos. L'augment aconseguït violant les lleis **és el que roben** als que necessiten habitatge, que també, en cada moment, són una minoria.

Aquest augment, aquest robatori, l'explica molt bé el periodista Forges a El País: en el temps del seu pare, i fins l'imperi del "Decret Boyer", a partir del 87, comprar un habitatge equivalia a **14 mensualitats** d'un peó, però ara equival al **14 anualitats** d'un tècnic especialitzat! I, a més, el lloguer és insegur i el treball, també, per la qual cosa, hom està constantment exposat al desnonament!

Aquells adults que diuen: **Que els joves s'hipotequin COM jo! Que s'espavilin COM jo!**, no tenen en compte la diferència de QUANTITAT, que no és del 20% o del 40%, sinó d'un ordre de magnitud! I aquells que diuen: **Que els joves visquin amb els pares com jo quan em vaig casar!**, no tenen en compte que no sempre és possible, sobre tot, amb les actuals circumstàncies.

Però la veritat més dura de reconèixer, aquella veritat tan decebedora **que no volen saber NI ELS MATEIXOS AFECTATS** és que estan sent **estafats i traïts** per tota una generació, la dels seus pares i, **especialment, pels seus dirigents**. Perquè aquesta generació, que es creia "d'esquerres" i "revolucionària", ha menystingut el treball productiu perquè era "*per guanyar diners*" i va exaltar el delinqüent anomenant-lo "*pres social*". Per tant, **ha preferit guanyar diners robant**. Perquè ja un sant va precisar que **la**

diferència entre una societat política i una banda de lladres és la llei. I la llei obliga els poders públics a impedir l'especulació del sòl (art. 47), però els poders públics **han fet i fan tot el contrari: humiliar el dret a l'habitatge per tal de facilitar l'especulació**. I, com abans, afavorint el robatori **humilien també el treball honest**. És com aquells que deien que ja els anava bé als joves fer la mili, que així s'espavilaven... Però aquesta observació era també **perversa**: del que es tractava no era que la mili fora convenient o no, sinó de si es respectaven els drets d'aquells joves **o bé se'ls estafava**. I **se'ls estafava, se'ls enganyava, es violaven els seus drets: se'ls robava un any sencer de treball sense sou**, que interrompia la seva formació i/o endarrerava la seva incorporació al mercat laboral. Se'ls robava, i per tant, **tots érem una banda de lladres. Com ara amb l'habitatge**.

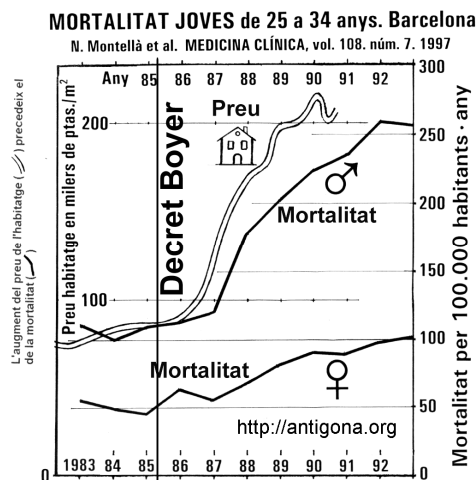
Encara més que lladres:

Amb la destrucció del dret a l'habitatge, que va seguir a la del dret al treball estable, els nostres dirigents són sospitosos de ser molt més que lladres: perquè si algú deixa d'auxiliar un ferit a la carretera és un delinqüent. Però quan, darrera aquestes violacions dels drets, es va donar un enorme **increment de la mortalitat dels joves**, no van fer res per auxiliar les víctimes que des d'aleshores s'acumulen amb els anys. **MOLT MÉS que lladres!!!**

(Opinions de part o de la totalitat de l'associació contra l'exclusió jurídica Edip Rei). **EdipRei@suport.org** .

<http://antigona.org> . Aviat, també edipo.info

Ap. d corr 99064/ 80080 Bcn. Pots ajudar-nos molt amb **molt poc!** T'agradaria repartir informació com aquesta als

polítics? Pensen que no saps res... T. 931 636 626